

Алекс Болдин

Духът на Атила

Съзнанието му бавно се проясняваше. Около него се стелеше някаква бяла мъгла, мека, непонятна, задушаваша. Окръжаваше го тишина, безмълвна и тревожна тишина. Дишаше тежко, мъчително и на пресекулки. Опита се да преглътне. Отначало не успя. Повтори опита. Удаде му се с усилие. Не знаеше къде е, защо лежи на това твърдо легло и какъв е тоя стъклен буркан с прозрачна течност над главата му. Мръдна ръка. Беше трудно. Една игла бе забита във вената му. Нима е в болница?

– Вече по-добре ли сте? – говореше му руса жена с миловидно лице. Тя се бе навела над него, поглеждаше го и внимателно регулираше дозатора на системата. – Приятелят ви чака отвън в коридора. Искате да ви види. Ако ви е зле, по-добре да не го пускам. Отворихте очи, дишате по леко, лицето ви поруменя. Май всичко отмина. Връщате се от оня свят... Едва ви оправихме. Да го пусна ли?

– Дооо... Дооо...бре съм. Добре...

– Хей сега. Само, че трябва да е за кратко. Нали? За много кратко...

Жената с бялата престилка, се обърна, отдалечи се и тихо повика някого.

– Как е наборе? Методи, чуваш ли ме? Слава Богу! Жив си! Погледни ме де. Аз съм, Иван. Наборът ти, от казармата. Много си отекал, бе братко. Очите ти не се виждат. Мислех те вече за умрял, но си казах, „Докато имам дъх ще го нося!“ Помогна ми и оня мъж, помпиера, от който се криехме.

Появи се като манна небесна. Като те видя бездиханен не попита нищо. Преметна ръката ти през рамо и те понесе нагоре, по пътеката. Ако не беше той, нямаше да мога да те извлека от оная проклетата бездна.

Методи мръдна ръка, повдигна я с усилие и опипа лицето си. Спомените му започнаха да прииждат изведнъж, като ято лястовици през пролетта. Май наистина е жив. Боже! Защо? Как се случи?

– Какво... стана със... златото? Иване...?

– И него ли си спомняш! Ами нищо... Остана при чакалите, в пещерата. Не бих се върнал отново там. Прокълнато е мястото, нали ти казах, прокълнато е...

Методи пое мъчително въздух и онези мигове отново изникнаха в съзнанието му като някаква нереална кинолента, накъсана, но ужасяващо правдива...

...Безработицата го притискаше жестоко. Всичките му резерви, парични и хранителни се изчерпаха. Остана една паника, пред бъдещето,

паника побъркваща и опъваща нервите до скъсване. Лятото бе в разгара си. Шляенето по улици и приятели му бе омръзнало. Трудовата борса го бе отчаяла. Тъкмо институцията, която спасяваше хората от глад, бюрократично го унизи и обезвери. Измисляха какви ли не лъжи и обещания за да го отпратят. Ходеше веднъж месечно, подписваше се. Изчиташе обявите за работа и си тръгваше още по-умислен и отчаян. Ходеше и за риба. Тя бе станала постоянната му храна. В даден момент се оказа, че за приготвянето и липсва олио та даже и сол. Чистеше я още на язовира. Събираше съчки, запалваше малък огън и я изпичаше на плоски камъни. След това поглъщаше зальците бавно и пестеливо. Останалата част от обяда ползваше за вечеря. Изяждаше я без хляб, защото нямаше с какво да го купи. Не вярваше, че ще стигне до тук.

Имаше десетина музикални касети в шкафчето на библиотеката. Бяха записи на любимите му певци и състави, Бий Джийс, Елвис, Назарет. Спохождаше го непоносимата и отчаяна мисъл, да ги продаде.

Да продаде любимите си записи! Ужас! Трябваше обаче да го стори иначе ще умре от глад.

Един ден взе някакъв стар полиетиленов плик, подреди касетките в него и тръгна за Николай. Приятелят му ходеше всеки четвъртък на пазара в Мездра. Тръгваше рано сутрин със стария си Москвич в който сипваше бензин само колкото да мине трийсетте и два километра. Продаваше икони които сам бе нарисувал. Подвизаваше се като художник. Не дипломиран художник а самоук. Дипломата му бе за учител по биология. Кой обаче търсеше сега такива учители? Николай се съгласи да го откара до Мездра и да го върне обратно. Беше истински приятелски жест.

Юлската утрин беше свежа. Нощният дъжд бе измил магистралата до блясък. В този ранен час тя бе притихнала в очакване на автомобилния поток. Мездра ги посрещна шумно. Някакъв ранен влак се изниза откъм Искърския пролом и с остро свирене се шумгуна в железопътната гара. На моста, до входа на пазара, две каруци с мургави водачи се опитваха да се разминат. Плющяха камшици, точеха се цветисти цигански псувни. Намеси се младо полицайче, което мигом тури край на спора. По принцип циганинът винаги е респектиран от униформата.

Николай извади от багажника на колата малка дървена масичка. Разтегна я и нареди на нея „стоката“ си. Методи пък тръгна да се разходи и да огледа вече опънатите сергии. Тук можеше да се видят много неща, от конски хамути и подкови до газови запалки и китайски джобни радия. Някъде там, до канала на малката речичка, се зеленееше един

друг интересен павилион. От него се носеше апетитната миризма на скара. Тя така силно активизира стомашните сокове на Методи, че той твърдо реши да го елиминира от маршрута си. Тъкмо се канеше да го стори, когато някой извика името му.

– Мето! Хей, наборе! Къде се изгуби бе!

Авторът на тази реплика бе един слабичък, мургав мъж.

Той седеше край едната от трите маси, отпиваше от едно запотено бирено шише и отхапваше внимателно от ароматно и сочно кебапче.

– Ела де ела, ела да се видим. Не ме ли позна?

– Е-е-й Ванката! Наистина не те познах. Ако не беше се обадил щях да подмина.

– Ела седни! Ще пием по една бира, ще се поразговорим...

– Хей колко години минаха, сякаш беше вчера. Тя казармата никога не се забравя, още повече поделението във Велинград.

– Как си, как я караш? Нали си още във Враца? Ожени ли се?

– Абе какво да ти кажа, ожених се. Преди шест години, но нещо това, с жената не потръгна. Взе детето и си замина за Ловеч. Сега съм сам. И работа няма. Гладувам, мъча се... Тегло е брат! Не се намира работа във Враца. Дошъл съм днес да продам нещо, колкото за хляба и сирене-то. Ами ти? Къде си сега?

– На село, къде да ида другаде. Там е още по-зле, но съм му намерил чалъма.

– Чалъма? С какво се занимаваш, ако не е тайна?

– Тайна е брат, тайна е, но на теб ще кажа. Всичко си споделяхме навремето в казармата. Ти си свестен човек. Спомняш ли си... Абе, я кажи най-напред ще пиеш ли една бира. Аз черпя! За срещата.

– Добре, добре, ще пия. Нямам пари а и още не съм решил къде да се установя със „стоката“. То пък е една „стока“... Продавам си касети-те с музика. Няма начин! Гладна мечка хоро не играе...

– Толкова ли си го закъсал? Ето вземи! Хайде наздраве, за срещата!
– Иван отпи от изпотената бутилка, присви очи и замислено продължи.
– Питаш ме, как я карам? Спомняш ли си оня завод Оптикоелектрон, във Велинград. Беше досами казармата. Там работеше един селски, от Бешовица. Срегнахме се веднъж, а човекът закъсал за пари. „Дай бе селски, дай някой лев, че имам заем и съм влетял с двата крака.“

– На момента нямах пари, но имах влог. Изтеглих от влога и му дадох. Така и не ги видях тези пари. Срецам го един път, а той примигва, черви се. „Абе, виж какво. С парите съм зле, но ще те компенсирам. Чакай ме довечера край лавката, до завода.“ – Не знаех какво има на

предвид. Вечерта излиза селския от работа и ми пъха в ръцете една чанта. „Това е – казва, – от брака на ОТК. Мен ако питаш си е напълно годно. Виж го, може да ти свърши работа.“ – Отварям чантата, а вътре някакви тръби с увеличителни стъкла. Били мерници за снайперови пушки, двайсетина на брой. Изпратих ги на нашите в село. Не знаех за какво биха ми свършили работа. Аз обаче съм като Гоголевия Плюшкин, нищо не изхвърлям. – Преди четири години купих един развален струг от завода за Контактни елементи в Мездра. От ремонтирах го и сега си стържа на него каквото ми душа пожелае. Слабостта ми е оръжието. Майстора всичко, от пистолет, до пушка. На някои от пушките слагам трофейните оптични мерници. Стават истински снайпери.

– А как закаляваш цевите? Това е много специална работа.

– Абе и за това си има чалъм. Майстор Иван обича да чете и все още помни. Направих си малка пещ до тоалетната. Там закалявам детайлите, по военна технология. Нали това работех, след казармата, във военния комбинат. Всичко съм записал в едно тефтерче. Сега го използвам.

– Ти си уникален образ бе, Иване! Как не те е страх да се занимаваш с оръжие? Че то е подсъдно!

– Много неща са подсъдни, но само ако те хванат. На село кой ще ме знае. Та там са само бабички и старци. Врътне Ваньо едно снайперче и хоп на пазара в Мездра. Купувачи бол. По погледа ги познаваш. Е, има си риск, но пък парите са добри.

Той вдигна бутилката, отпи една голяма глътка студена бира. Повъргала в чинийката изстиналото, лоено кебапче. Умълча се, замисли се. Вдигна поглед, загледа се в Методи и бавно и првлечено продължи.

– Мето, имам едно решение за теб. Ако се навиеш, можем да ударим много пара. Но си има риск. Без риск в този живот е трудно. Е, какво ще кажеш?

– Какво да кажа? Ще кажа, че ако не намеря десетина лева, в близките дни ще умра от глад. Кажи си идеята!

– Освен тези неща дето ти разправях има още едно. Надали си чул, но нашия район, Бешовиците, пък и Романско е иманярски край. Измайсторил съм едно малко търнокопче и лопатка, като тези дето копаехме окопи в казармата. Чужа ли нещо за имане и тръгвам. Обикновено ходя нощем, за да няма сакатлък. Преди месец чух нещо интересно, та искам да го проверя. Може и нищо да не излезе, но може и да се направят пари за каквито не си мечтал. Сам няма да се справя. Трябва ми втори човек. Така че, ако се навиваш...

– Навивам се Ванка и още как. Казвай подробностите...

– Значи в петък, трябва да се видим вечерта в края на нашето село. Има един автобус от Мездра за Роман в шестнайсет часа. Ще ти дам пари за да го хванеш. Спира в село към шестнайсет и четиридесет.

Носи си само раница и малко вода. Другото е от мен. А, да и едно фенерче със свежи батерии. Можеш да вземеш и нож, за всеки случай. И никому нито дума. Разбрахме ли се...?

... Методи пое с мъка въздух. Острата болка в мускулите и ставите бе намаляла. Иван седеше до него умълчан. Беше запалил цигара и за да не трови с дима болния се бе преместил до прозореца. Отвън долетя локомотивна свирка. Далечен тропот на колела по релси се сля с птича песен. Минаваше вечерният влак за Видин.

Настаниха го за лечение в кардиологичния диспансер. В Мездренската болница нямаше токсикологично отделение. Диспансерът се славеше с добрите си специалисти – кардиолози.

Сърцето му бе почти спряло и това решение дойде от само себе си. От такова змийско ухапване малко хора бяха оживявали.

– Нося ти малко плодове. – Иван се засуети, извади няколко портокала и ги сложи на шкафчето. – Сега не можеш да ги ядеш, но след два дни ще си кукуряк. Тая гликоза дето ти я вливат ще изхвърли отровата. Не бой се! Страшното мина. Голям шанс за теб бе, че мина оная кола. Ако не беше тя, не знаех какво щях да правя...

... В петък след обяд Методи хвана влака за Мездра. Автобусът за Роман се движеше по разписание. Цената на билетите не беше висока. Дори му останаха пари за сандвич. Беше взел онова фенерче което се самозареждаше с движение на пръстите на ръката.

Седна на една от задните седалки на автобуса и се замисли. Спеше му се. Напоследък сънят му бе лош. Събуждаше се в два през нощта и не можеше да заспи до сутринта. Подрусването на автобуса го унесе в дрямка.

– Има ли някой да слиза на Бешовица? – подвикна шофьора.

Стресна се, стана и забърза към вратата. Иван го чакаше на уговореното място. Беше облякъл някакво старо шушляково яке. Раницата му бе издута. Отгоре се подаваше кафява дървена дръжка.

– Здравей! – поздрави го бодро Иван. Вероятно беше дремнал следобеден сън. – Нещо си унил. Какво ти е?

– Спя лошо, остави. Сега накъде?

– Тръгваме нагоре! Хей там е отклонението за платото. Чул ли си за Каменополското плато?

– Не съм идвал по тези места.

– Този път води натам. Преди години бяха замислили да го асфалтират, защото единствено той свързва нашия край с Белослатинския. Така и не го направиха. Времето и дъждовете го изровиха. Чакълът обаче си стои и в сухо време спокойно можеш да се качиш догоре с автомобил. Стръмничък е. Душица ще ни излезе, но пък е единствен за мястото което ни интересува.

Това плато е голям змиарник, не ти е работа. Нищо не може да расте там освен треволяк. Има обаче много редки и ценни билки, но кой ще ти ходи да събира. Камък до камък е. Безводна зона! Преровил съм го цялото. Не открих нищо! Къде ли не чоплих. В северният му край има вертикален разлом. Образувала се е огромна природна дупка. Местните я наричат Хърчене. Сякаш е ямата на пъкъла. Какви ли не истории и легенди се разказват за нея. Слиза се по стръмен каменист път. Дупка е в истинския смисъл на думата, заградена отвсякъде със ронливи шуплести скали. Лятно време, като напече слънцето, в нея можеш да пукнеш от жега. Дъното и обаче е равно и тревисто. Да се не начудиш, тревата на платото изсъхва на барут а оная долу остава сочна и зелена.

– Може би има вода...

– Прав си! Цялата местност е безводна зона. Хърчене е единственият воден извор в радиус от двадесет и пет километра. През шейсетте години, са успели там долу да построят помпена станция. Сега тя снабдява с вода целия сух и каменист район чак до Габаре. И в нашето село прием вода от нея. Има и дежурен помпиер, който работи на смени. Понякога остава да преспи. Зад помпената станция тече малък поток. На едно място пропада в земята сякаш нещо го смуква. В скалите над него казват, че има пещери. Дълбоки са. Чул съм за тях, но не съм влизал.

– Там ли отиваме, в Хърчене?

– Да! Два часа път е от село. Зорът е докато се изкачи платото. След това се ходи по равно и накрая се стига до входа на ада.

– Защо все за ад и пъкъл говориш? С какво те плаши това място?

– Много страшни легенди се разказват за него. Било е свърталище на разбойници. Там се крили след набезите. Овчари са чували ношем викове и стонове от дълбините на бездната.

Казват, че стенели душите на убитите невинни хора. Лошо място е. Не бих тръгнал да ровя там, ако не бях сигурен в информацията.

– И каква е тази информация? Не е ли време да ми кажеш по-

подробно.

– Става въпрос за съкровището на Атила. Чул ли си нещо за него?

– Да, зная че е бил вожд на хунските племена още преди прабългарите да заселят Балканския полуостров. Само това зная...

– Малко знаеш. Аз се поразрових и научих интересни неща. Атила е бил велик вожд от древността. Римските императори са се страхували от него. Великата империя му е плащала данък през половината време от царуването му. Водил е завоевателни походи на изток и на запад. Бил е много умен, смел и изобретателен. За него се пише във всички римски и византийски хроники. Римският папа е обичал да се хвали, че е единствения представител на Бог на Земята. Като узнал за тези думи Атила казал: „Аз пък съм бичът Божий“! Така го и наричат във хрониките, „Бич Божий“. В средата на пети век е минал Искърския пролом, превзел е Сердика, Филипополис и обградил столицата на Византия. Само яките крепостни стени на Константинопол го спасили от ордите му. Все пак опожарил и ограбил цялата област на днешна Гърция. Стигнал чак до Тесалоника. На връщане скрил част от награбеното богатство някъде по нашите земи. Много са го търсили, но никой не го е намерил досега. Преди месец един старец от нашето село ме викна. Беше тежко болен. Оставаше му малко живот и той си го знаеше. Та той ми довери нещо което искам сам да проверя. Като млад посещавал пещерите на Хърчене. Там намерил жълтици и сребърни съдове. Предупреждавали го да се откаже. Разказали му легендата, че който ходил там след време внезапно умира. Уплашил се старецът и повече не стъпил в тия пещери. Не искаше обаче да отнесе тази информация в гроба и я сподели с мен.

Бях му помагал за много неща. Много ме уважаваше човека. Беше продал златото, но запазил тайната.

– Значи ще търсим съкровището на Атила?

– Да! За него сме тръгнали.

На запад, слънцето галеше с последните си лъчи тъмната снага на Косматица, когато двамата иманяри задъхани се изкачиха на платото. Далече долу, под краката им, се виеше пенливата сребристая лента на река Бели Искър. На юг, сред гористите хълмове на Усоето, се извисяваше като стожер Струпешки връх... Тънката игла на телевизионната кула едва се забелязваше. Приличаше на забит пирон в къртичина купа. Лятното юлско небе бе така бездънно синьо, че караше погледа да се рее наддалеч и нашир. Лек хладен ветрец погали челата им. Жегата бе намаляла. Вечерната хладина събуди замрелия животински и растителен живот. Отвсякъде се чуваше свирене на шурци.

Седнаха да починат. Платото пред тях жълтееше от прегорялата и изсушена от слънцето трева. Тясната пътека се виеше натам, където зад бодливи храсталаци се криеше асфалтирания път за Камено поле.

– Хайде! Да тръгваме! Трябва да стигнем по светло. Ще изчакаме да мине помпиера и ще слезем. Не ми се иска да обяснявам за какво се мотаем на територията на помпената станция.

Тръгнаха отново. Бяха уморени от изкачването. Иван се оказа много жилав и пъргав човек. Вървеше леко и плавно, като на сватба. От време на време се спираше за да изчака Методи.

Пресякоха селския път. Сега, по това време на денонощието, той бе пуст. По него рядко минаваше автомобил. Местните хора предпочитаха другия път, западния, директно водещ за Мездра.

Излязоха до едно дълго, пълно с вода корито, издълбано от дървесен дънер. Вероятно служеше за водопой на животни. Храстите станаха по-гъсти.

Усещаше се близостта на вода.

– Тук ще го изчакаме. Да легнем в онези храсти, за да не ни види. Вече трябва да мине. Виж там! Виждаш ли онези скали? Под тях е Хърчене, зловещата природна яма. Как е издълбана в тоя камънак не мога да си представя. Вероятно водата е свършила работа. Изворът е долу, в самото дъно на пропастта. Слиза се по много стръмна камениста пътека.

Иманярите легнаха в храстите и зачакаха. Мина половин час. Никой не се появи. Притъмня. Някаква едра, бледожълта луна показва лика си над дивите скали на Хърчене. Изкряска кукумявка. Нещо изшумоля, после затихна.

– Да тръгваме! Явно са сменили разписанието му. Може да е тръгнал по-рано.

Заслизаха бавно и внимателно. Не смееха да извадят фенерчетата. Понякога се подхлъзваха, спираха се, а сетне тръгваха отново. Сетивата им се бяха изострили. Не след дълго в тъмнината различиха телена ограда. Иван внимателно отместе металната врата. Стъпиха на тревиста полянка. Вдясно, зад няколко сливови дървета се виждаше стар фургон. Там обитаваше помпиера. За тяхна изненада прозореца на фургона светеше.

– Тук е! Нещо се е променило в разписанието му. – прошепна тихо Иван. – Трябва да минем покрай фургона и да слезем долу, до трафопоста. Зад него е потока. Като го прецапаме ще се озовем пред пещерите. Три са на брой. Старецът говореше за дясната. Сега тихо, за да не ни чуе. Куче няма за да лае. Той вероятно придрямва или слуша новините.

Хайде...!

Промъкнаха се тихо, като две бледи, крадливи сенки край стария олющен фургон. Спуснаха се по един подравнен наклон към помпената станция. Графопостът ясно се открояваше в мрака с белотата си. Нагизах някаква гъста и висока коприва. Зад стар, вековен орех се дочу плискане на вода. Пристъпиха внимателно. Потокът беше плитък. Ромолеше сънливо и бистрата му топла вода облиза прасците им.

– Извади фенерчето! – прошепна Иван. – Вече няма опасност да ни видят. Трябва да осветим скалата, за да открием отворите на пещерите. Да! Ето ги! Дясната е най-малката. Сега внимателно... Върви след мен! Не бързай! Това е тя! Наведи се, за да не си удариш главата!

Иманярите плахо се промъкнаха през тесния отвор на пещерата. Замириса им на леш, на нещо гнило и развалено. Светлите кръгове на фенерчетата пробягваха по опушения мъхест таван. Навсякъде беше осеяно с кости. Тази пещера е може би свърталище на лисици или чакали. Иван отвори раницата и извади малка лопатка. Чукна с нея по скалата и едно провлечено ехо му отговори от дълбината на пещерата.

– Дълбока е. Гледай надолу, около себе си. Вземи тази пръчката и разравяй тук там. Аз ще мина надясно, виждам някакъв завой. Не бой се! Тук няма хора. Те са по страшни от животните.

Иван се отдалечи. От време на време почукваше по скалата и се ослушваше. Фенерчето на Методи светеше със слаба мъждукаща светлина. Той започна да свива пръсти за да дозареди батерията. Стъпваше внимателно защото навсякъде бе осеяно с кости. Нещо се бялна досами скалата. Приблужи го, взря се и косата му настръхна. Беше човешки череп. Виждаше се част от гръбначния стълб и няколко стърчащи ребра. Стана му страшно. Забърза след Иван. Не му се оставаше сам. Сега разбра, защо никой не смееше да влиза тук. Някаква страшна тайна пазеше това място.

– Ела! Ела бързо! Насам...! – Повика го Иван. – Виж само...! Успяхме! Богати сме! Братко! Братче мое..., богати сме!

Той се бе спрял край една купчина от гнили дървени парчета. Под нея проблясваше някакъв метал в мека и сребриста светлина. Наведе се и разрови купчината. В ръката му блесна някакъв сребристо бял съд. Продължи ровенето. Показаха се още съдове. Между тях жълтееха едри старинни монети.

– Това е...! Това е плячката на Атила! Тук е била скрита. Виж само! Виж каква е красота!

– По добре виж какво е около нас! – плахо пророни Методи.

Навсякъде около тях подът на пещерата бе осеян с човешки кости. Имаше цели черепи, бедра, ребра. Някакви тъмни, подобни на малки котли предмети се въргалияха между костите. Методи подритна един. Оказа се че е дъвен боен шлем, почернял и позеленял от времето и влагата.

– Отваряй бързо раницата за да пълним! – Иван бе обзет от трескаво въодушевление. Той изваждаше предметите, редеше ги един до друг. След това избираше по едрите и ги пъхаше в раницата си.

Изведнъж, в напрегнатата тишина, се чу неистов проточен кикот. Беше ужасяващ кикот от който душата замираше, а косите се изправяха от ужас. Иманярите се разтрепериха.

– Трябва да е чакал. Те крискат така. Нали сме в тяхното обиталище...

Методи изведнъж трепна. Усети някакво хладно пълзене по прасеца си. Светна с фенерчето и ужасен видя как една дебела кафява змия се провираше в десния му крачол на панталоните.

– Дръпни я! Бързо я дръпни! – изкрещя Иван. – Ще те ухапе! Отровна е!

Предупреждението му закъсня. Методи се бе сковал от ужас. В един момент се окопоти и започна да тръска крака си. Не биваше да го прави. Усети силно убождане в горната част на прасеца. Змията го бе ухапала. Иван се пресегна, дръпна влечугото, а след това със силен замах на ръката го шляпна в скалата. Дали я беше убил така и не разбра. Методи се беше втрещил в него. Лицето му се бе изкривило от болка и отчаяние.

– Бързо! Бързо да излизаме! Силно отровна е. Трябва бързо да действаме докато не се е разпространила отровата.

Той хвана Методи за ръката и го повлече към изхода. Всяка минута бе ценна за живота му.

Излязоха от пещерата. Ухапаният накуцваше. Кракът му започна да гори на огън и да се вдървява. Отровата действаше бързо.

– Помоощ! Помоощ! – завика Иван.

Вратата на фургона се отвори и един едър човек заслиза по металната стълба.

– Помощ! Бързо!... Елате, елате бързо да го изведем от тука! Ухапа го отровна змия!

Отровата бързо проникваше по цялото тяло на Методи. Главата му се замая. Ушите му писнаха. Силна болка скова гръдния му кош. Усети, че се задушаваше...

... – И как... ме изнесохте... от Хърчене? Как... успяхте?

– Помпиерът се оказа младо и силно момче. Хванахме те под мишниците и за половин час те извлякохме горе на платото. Случи се така, че когато стъпихме на пътя, откъм селото идваше автомобил. Спряхме го и те качихме. Ти бе вече в безсъзнание. Пътят до Роман беше кратък. Като те видя дежурният лекар в болницата само вдигна рамене. „Безсилен съм казва! Ще му направя една инжекция за сърцето и дишането, а ви е го карайте за Мездра. Ако му е писано, ще оживее.“ – Та така! Оживя бе братче! Оживя!

Иван засмука дълбоко дим от угасващата цигара. Замълча смутено. Изпитваше вина за съдбата на тоя човек. Какво ли щеше да прави ако беше умрял. А златото? Съкровището? То си остана там. Нямах да посмея да се върне повторно. Имаше истина в страшните легенди. Сякаш духът на Атила пазеше това съкровище. Този път им се размина. Не би повторил! В никакъв случай! На каквато и да е цена не би повторил!

Вратата се отвори. Медицинската сестра надникна, усмихна се и каза.

– Имате още посетители. А вие господине... мисля, че е време да си вървите...

Иван стана бавно, махна унило с ръка, промълви объркано няколко извинителни думи и излезе.

– Тати! Тати! Татенце...! Как си? Много ли си болен...? – Беше малката дъщеря на Методи. Тя нахлу като тайфун в болничната стая. Хвърли се към него, прегърна го с малките си ръчички и го зацелува.

Жена му плахо пристъпи. Погледна го някак нежно, тъжно и въздъхна. Слава Богу! Беше жив!

Пресегна се и избърса с длан неволно бликналата сълза.

КРАЙ

© 2007 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2948>]